

Una Cançó per a Susanna

ÀNGEL BURGAS

laGalera50jove

Primera edició: octubre de 2008
Primera edició en aquesta col·lecció: juny del 2013

Disseny de coberta: Mariano Rolando
Maquetació: Xavier Peralta

Edició: Marcelo E Mazzanti
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mirt
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Àngel Burgas, 2013
© La Galera, SAU Editorial, 2013
per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 - 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Reinbook
Av. de Barcelona, 260. Pol. Ind. el Pla
08750 Molins de Rei

Dipòsit legal: B-5806-2013
Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4586-1

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancionsestablertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Índex

1

- 7 Jeremías Lucena Barrido
- 10 El grup
- 15 L'incident entre l'Héctor i la Jose
- 23 La nova
- 26 L'Eloi visita el psiquiàtric
- 33 L'avi en pijama
- 38 L'assaig
- 41 El concert al Razzmatazz
- 48 El primer cop de la Yu Bei
- 55 Una oportunitat per a l'Elena
- 61 Rai a la xarxa

2

- 69 L'Elena està feta un embolic
- 77 Els pares de la Susanna
- 84 L'Hugo plorant
- 89 Lucía és testimoni
- 96 Cinema experimental
- 104 L'amor té aquestes coses
- 109 Heroïna Mido
- 116 Cançó d'amor
- 124 L'espai buit

3

- 133 Les teves pròpies idees sobre les coses
- 143 El Crist de la chapelle Saint Vincent
- 150 La decisió de l'Elena
- 157 Momentos desierto
- 162 Rai en un cotxe amb fogonet
- 167 El pacte de silenci
- 176 El comportament estrany de les noies
- 183 El cementiri
- 189 L'informe
- 197 Una cançó per a Susanna

Jeremías Lucena Barrido

—Jo.

—Està bé. Pots seure.

Em giro una mica per veure el nou. S'ha posat dempeus quan ha sentit el seu nom, i l'imbècil d'en Jesús Hidalgo se n'ha rigut. Vés a saber si al seu país la gent s'aixeca quan el professor crida el teu nom. Aquest Jeremías és força atractiu, molt prim. Porta el cabell llarg i mal tallat, a la moda. Pantalons a mitja cama, xancletes. A l'hora del pati se li acostarà en Fuet i li dirà que no està permès anar a classe amb xancletes, que demà vingui calçat amb esportives o amb sabates, que són les normes. Té llavis per petonejar, el tipus de llavis dels actors i els cantants que m'agraden.

El segueixo. Els segueixo des de fa dos dies. Veig com s'acomia-da d'en Sergi, l'únic company amb qui xerra i amb qui compar-

teix ordinador a l'aula d'informàtica. En Sergi li diu fins demà, i ell diu ciao. Després surt de l'escola i camina per la vorera abans de travessar el carrer. Cada dia fa el mateix trajecte fins a la boca del metro, i després hi entra. Els dies anteriors he deixat de seguir-lo en aquest punt, perquè jo visc a la vora i no necessito cap mena de transport per arribar a casa, però avui estic disposada a baixar les escales, a introduir la meva targeta multiviatges a la màquina i entrar al mateix vagó per no perdre'l de vista.

Travessa el carrer, baixa per la vorera dreta i sí, entra al metro.

Ni tan sols sabia quina línia agafava, ni en quina direcció. Veig que agafa la 3 en direcció a Montbau. L'andana està plena de gent i no pateixo perquè em descobreixi. El saludaria i li diria que agafo el metro per anar a veure la meva àvia. És ben normal que jo agafi el metro, com ell, com tothom. Però no em veu. Mira a terra, capbaix. No llegeix, no escolta l'mp3, no juga amb el mòbil. Arriba el metro i pugem al mateix vagó per portes diferents. Seu i es passa tot el viatge mirant-se les mans, sense alçar mai el cap. El tinc d'esquenes i m'entretinc mirant-li el cabell de tant en tant: diuen que si mires fixament algú que està d'esquena, arriba un moment que es gira perquè té el pressentiment que algú l'està mirant.

S'aixeca quan el vagó comença a frenar a Fontana i jo baixo per una altra porta, el segueixo per l'andana i pujo les escales mecàniques darrere seu. Al carrer, baixa per Gran de Gràcia i pocs metres més avall entra en una botiga. Travesso a la vorera contrària pel semàfor més proper per veure en quina mena de botiga ha entrat i resulta que és una sabateria. Em pregunto si vol comprar unes sabates, ara que li han dit que està prohibit anar amb xanquetes, o si a la sabateria treballa algú de la seva família. Encara penso què hi fa en Jeremías en una sabateria quan ell ja en surt amb una funda de guitarra a la mà.

Travessa el carrer esquivant un taxi i no tinc temps d'amar-me ni de dissimular i per això en Jeremías m'inxampa en el meu paper d'espia i es queda una mica parat.

—Què hi fas aquí? —em pregunta.

—Hola. Vaig a casa de la meva àvia.

—Viu al barri?

—Doncs sí. Tu també? On vas amb la guitarra?

—Tens bona veu? —em demana, i comença a caminar, de manera que no em queda més remei que seguir-lo—. Estem buscant una cantant. Els del grup, vull dir.

—Quin grup?

El grup

Assagem en un local que ens deixa el pare d'en Pau. Es tracta d'un magatzem a la part vella del barri, els baixos d'una casa de dos pisos on havia viscut la família quan van arribar a la ciutat. Ara no hi viu ningú, i a en Pau li han permès muntar-s'hi un refugi senzill, només un llit i un parell de butaques, on ens podem quedar els caps de setmana que assagem fins tard. Els seus pares no el deixen independitzar-se, que és el que ell voldria, i s'ha de conformar a passar-hi allí alguna tarda, sol o amb els col·legues, i utilitzar el magatzem sempre que vulgui com a local d'assaig. Els seus pares són molt legals i van pagar la insonorització completa de l'espai quan vam rebre queixes dels veïns. La mare d'en Pau entén el que fem i sempre defensa la passió del seu fill davant de qui sigui.

—Però els veïns tenen tot el dret del món a viure tranquils, Pau, i si els molesta la música, hem de procurar que no la sentin.

—No diuen música, mama; diuen soroll.

—I ells què saben, fill.

En Pau és bo en els estudis; treu bones notes i això facilita la comprensió de la dona envers la seva música. Ella, de jove, havia cantat en un grup de jazz i opina que la creativitat afavoreix el desenvolupament integral de la persona. Ens ho explica de tant en tant, quan es presenta sense avisar i es queda una estona asseguda en una butaca, fumant, mentre nosaltres assagem. A en Pau no l'incomoda gens ni mica que la seva mare es quedi una estona escoltant-nos i fumant, ni que faci ganyotes quan algú desafina l'instrument o toca malament la guitarra. Quan ens

aturem per parlar del problema abans de reiniciar el tema, ella s'aixeca i ve cap a nosaltres.

—És un problema del compàs —diu—. Hauríeu d'estudiar una mica de solfeig.

En Pau encongeix les espatlles i diu que el problema és que assagem poc, més que no pas el compàs, i ella també s'encongeix d'espatlles i li recorda que dissabte han de sopar a casa dels Jofre, o que l'àvia Martina arribarà d'aquí a quinze dies o que passi a recollir unes croquetes que ha deixat encarregades a la botiga de menjar precuinat de la cantonada.

La intenció del grup no és només versionar temes coneguts, sinó interpretar les nostres pròpies cançons. En Pau i l'Eloi són els compositors més dotats, potser perquè es coneixen des de fa gairebé tants anys com tenen, o sigui setze. Es van conèixer a l'escola, quan encara es cagaven als pantalons i xampurrejaven unes poques paraules. En Pau és el més brillant component melodies i a l'Eloi se li dona millor escriure la lletra, i per això formen un tàndem efectiu i ben avingut. Es reuneixen al local més sovint que la resta, i en aquells moments d'intimitat proven les cançons. Solen telefonar a la Marga perquè les escolti, i ella procura transcriure-les en clau de música en una partitura. Cap dels dos sap llegir correctament les notes, però tots dos opinen que la música s'ha d'escriure, que no n'hi ha prou amb interpretar-la i enregistrar-la. Ha de quedar constància que allò que sona existeix d'una manera física i està escrit sobre un paper. La Marga és la germana gran d'en Pau, la que li va donar el primer cigarret, la que li va deixar els discos que ella comprava per escoltar a casa amb les seves amigues. La Marga, igual que la seva mare, ens encoratja a tirar endavant amb el grup i dona molta importància a allò que fan el seu germà i el seu amic. Més d'un cop li hem demanat que canti en el grup, però ella diu que

té massa feina, o que se sent massa gran per actuar amb una colla d'adolescents, tot i que ella només en té vint-i-cinc acabats de fer.

En Pau i l'Eloi ens conviden a seure a terra i agafen les guitarres per interpretar el tema que acaben de compondre. Nosaltres opinem, proposem solucions alternatives en determinats fragments i aplaudim o critiquem els textos que l'Eloi ha convertit en lletres de cançó. “Aquesta m’ha sortit per fer conya”, “aquesta és rotllo romàntic”, “aquesta és de denúncia social, i mola”. Sovint, però, el que li mola a ell no ens mola als altres, però en Pau acostuma a defensar-lo i excusar-lo. Aquesta estranya simbiosi entre ells ha provocat més d’un enfrontament en el grup, però mai no ha anat més enllà d’una discussió acalorada o d’un parell d’insults. En Pau acaba imposant la pau, com bé diu el seu nom. N’és un especialista. L'Eloi acostuma a sospirar ben fort, abaixa els ulls i diu que se n’ha d’anar, que la seva mare l’espera. Quan ell marxa, tot és més senzill: en Pau valora el nostre punt de vista i admet que tenim raó, que potser l'Eloi és massa visceral en moltes qüestions de la vida. El seu company de l’ànima no és gens rancorós i el proper dia d’assaig arriba tranquil i engrescat, com si no hagués passat res. “Porto una cosa nova. No ho sé, rotllo gresca. A veure què us sembla.”

El nostre primer concert el vam fer a la festa del germà d’en Rai. La seva mare li va muntar una súper festa al jardí de casa seva, a Vallvidrera, amb molts convidats *pijos* i un munt de luxe en cada detall. Vam actuar després de sopar i abans del Dj. Estàvem molt nerviosos i vam escollir un repertori assequible, reconeixedor i ballable. Vam colar un parell de composicions d’en Pau i l'Eloi per demostrar que teníem temes propis, però els convidats només estaven disposats a corejar i ballar les versions conegudes, antigues o modernes, això tant els era. Ens vam mar-

car un punt interpretant un parell de versions dels Beatles i dels Rollings, especialment dedicades als més grans, mare i familiars de l'homenatjat. Aquell dia en Pau i en Sandro van posar les veus. Vam assajar força, però tot i així vam pensar que seria bo incloure una veu femenina al grup. Tot sona millor amb una bona veu de dona que acaroni els temes, fins i tot l'Eloi hi va estar d'acord. A la mateixa festa del germà d'en Rai ens van presentar la Jose, Josefina, una amiga de la colla de Vallvidrera, que es va interessar molt per la nostra música i va confessar que la seva il·lusió seria pertànyer a un grup musical. Ens vam quedar al·lucinats de la facilitat amb què havíem aconseguit una vocalista i la vam citar al local a la setmana següent. La Jose va venir amb unes amigues, més disposades a vacil·lar-nos que a res més, i l'espai els va semblar tètric i cutre. La veu de la Jose no estava gens malament, però el seu aspecte i la seva actitud davant del micròfon no era la que buscàvem. La noia hi va posar voluntat i en una setmana es va aprendre la lletra de sis temes. La Jose arribava sempre tard als assaigs, i no volia seure a les butaques perquè estaven trencades, ni tampoc a terra perquè estava brut, i no volia beure aigua perquè no havíem comprat gots de plàstic i passava de beure a galet com fèiem nosaltres. Dues setmanes més tard, quan la Jose va sortir del local després de dir-nos adéu, l'Eloi va sentenciar que era massa *pija* per al grup i que les seves lletres no quallaven en la veu de la noia. La Jose va assistir a un parell més d'assaigs, sempre tard i sempre primmirada, fins que es va enrotllar amb l'Hèctor sense que els altres ho sabéssim i va tallar amb l'Hèctor, tres dies més tard, davant de tot-hom, fent un espectacle, entre tema i tema, el dia del seu darrer assaig amb nosaltres. El nostre bateria va rebre un deversall de retrets escopits amb mala llet per boca d'aquella *pijeta* fràgil, paraules i comentaris que cap de nosaltres hauria esperat mai

que poguessin sortir d'una nena amb calés com aquella. El pobre Hèctor va al·lucinar tant com nosaltres i va aguantar el xàfec en un silenci absolut, els ulls fora de les òrbites i les galtes progressivament vermelles. Quan la noia va recollir la seva caçadora i va sortir del local donant un cop de porta, l'Hèctor ens va mirar i ens va assegurar que només l'havia morrejat i li havia tocat les tetes.

La desaparició de la vocalista no fou acollida com un drama sinó, ans al contrari, com un alliberament. La Jose no s'hauria adaptat mai al grup. L'experiència ens demostrà que no havia de ser gens fàcil trobar una noia que s'acoblés al nostre rotllo, i per això el dia que en Jeremías va arribar amb una companya de classe que, pel que deia, tenia bona veu, els altres ens vam limitar a mirar-la amb indiferència.

L'incident entre l'Héctor i la Jose

Els seus pares eren veïns d'en Rai i vivien en una casa tan meravellosa com la seva, allí on vam actuar el dia que en Raül, el germà d'en Rai, va fer divuit anys.

S'accedia a la casa per un jardinet, però a la part del darrere hi havia una extensió increïble de verd, amb gronxadors i piscina inclosos. La Jose m'ho va mostrar sense donar-hi massa importància, ja que n'havia gaudit tota la vida i per a ella no devia ser res especial. Li vaig preguntar si es cabussava cada dia a la piscina i ella es va posar a riure i va dir que no, que a l'hivern no s'hi banyava ningú; el seu pare la feia cobrir amb una lona i a principis de juny contractava un servei de posada a punt que s'encarregava de renovar l'aigua i posar-hi la quantitat de clor i desinfectant necessaris. A l'agost tampoc la feia servir ningú, perquè tota la família es traslladava a la caseta de l'Empordà, i quan realment hom gaudia de la piscina era al mes de setembre, quan ja havia començat l'institut.

—Nedo uns llargs abans d'anar a classe. Això sí que s'agraeix. Et lleves a dos quarts de vuit, et tires a la piscina i nedes uns deu minuts. El cos se t'activa en un tres i no res. I a les nits també fa de bon banyar-se.

—Deu ser al·lucinant...

—És un dels avantatges de tenir uns pares amb pasta.

I ben segur que no és l'únic, vaig pensar. Tenir uns pares amb pasta té molts avantatges. Tots els avantatges, de fet. La Jose havia obert la porta de casa amb la seva clau i un cop dins havia cridat "Sóc jo, Sole!", i una dona havia tret el cap des d'una porta per respondre amb un "Hola, reina" especial, un hola reina que

no diu una mare, sinó una minyona. La Jose no me la va presentar, però la dona em va dirigir un somriure abans de tornar a entrar a l'habitació que ocupava, que va resultar ser la cuina, el lloc on vam anar després de veure els gronxadors i la piscina, per agafar una ampolla de Coca-cola de la nevera.

—Estarem a la meva habitació, Sole.

—El teu amic es quedarà a dinar amb nosaltres? —va preguntar la dona.

—Oh no, gràcies. He de ser a casa d'aquí a un parell d'hores —em vaig excusar.

L'habitació de la Jose era més gran que el menjador de casa meva i estava dividida en dues parts mitjançant un envà que feia de mampara i no arribava al sostre. En una banda hi havia el llit, ample com el dels meus pares, i un armari amb les portes de vidre. Al costat del llit hi tenia un equip de música coronat per dos altaveus, i un sofà. L'altra zona era l'estudi, amb una gran taula, prestatges amb llibres i un ordinador de pantalla plana. En un suro, clavades amb xinxetes de colors, hi havia fotografies i postals. La Jose sortia a totes les fotos, sempre envoltada de gent diferent: amb una noia, amb un noi, enmig d'un grup, amb gent gran. En una d'elles, en David Bisbal li passava el braç al voltant del coll, i en una altra apareixia al costat de Mariano Rajoy, la seva dona, i una parella que devien ser els seus pares, tots molt formals i somrients. Al costat de les fotos i les postals, en un extrem del rectangle de suro, la Jose hi havia clavat un tros de tela amb els colors de la bandera d'Espanya.

—Tu ets diferent de la resta del grup, Hèctor —em va començar a dir quan estàvem asseguts al sofà, davant del llit—, amb els altres no tinc *feeling*. Em sembla bé que siguin com són, ja sé que la majoria dels grups neixen així, però l'Eloi és un paio

repel·lent i un cregut. També em fot que tot estigui brut, com si fos provisional.

—La majoria som xavals de barri...

—I què? Què hi té a veure això? Jo he nascut en una família amb calés, però entenc que ha estat de pura casualitat. Segur que la majoria de músics no tenen una situació com la meva, si més no als inicis. Tu em sembles un tio interessant, Hèctor, encara que no tinguis piscina a casa. L'Eloi, en canvi, no m'ho sembla. L'Eloi sobra.

—És el millor amic d'en Pau...

—I per això ho dic. En Pau té un passi, perquè és intel·ligent i sap com tractar les persones. Però l'altre és un xuleta que s'aprofita de la bona fe del seu company. Potser en Pau està enamorat de l'Eloi.

—Però què dius? Són amics de tota la vida i prou.

—A mi no em sembla que només sigui això. I a més a més, jo sóc nova, i m'esforço per integrar-me al grup. M'esforço per ser una més i per adaptar la meva veu i el meu estil a les cançons. I no em sento gens valorada, Hèctor. Al contrari, noi. Em sembla que l'Eloi se'n fot de mi cada vegada que obro la boca.

—Segur que no ho fa a posta. És un paio molt especial. Tots ens hi hem barallat alguna vegada.

—Et ve de gust que ens fumem un porro? Parla'm de la teva vida, Hèctor.

Mentre jo parlava, la Jose s'entretenia cremant una mica de *hash* i cargolant el cigarret. Els seus ulls estaven completament concentrats en l'acció que realitzava i ni tan sols em va mirar. Es limitava a dir sí, o que bé, o ahà, però no em va mirar ni una sola vegada. Quan va acabar, va encendre el *canuto* i, sense dir res més, es va treure la samarreta. No duia sostenidors.

—No t'importa que em posi còmoda, oi Hèctor?

Vaig allargar una mà i li vaig acaronar els pits mentre ella ventava una pipada profunda al cigarret. Després me'l va passar i se'm va acostar més mentre jo fumava. Vaig tancar els ulls i vaig notar els seus llavis contra els meus. Es va entretenir uns segons així, amb la boca tancada, i a continuació va treure la seva endimoniada llengua i la va passejar, golafre, per l'interior de la meva boca.

—M'agraden molt els nois, Hèctor —va dir en una pausa entre dos morrejós.

Li va sonar el mòbil i de seguida es va incorporar per atendre la trucada. El tenia sobre el llit, davant meu. Va trigar uns segons abans de contestar: es va quedar mirant a la pantalleta qui havia marcat el seu número. Finalment va murmurar “Merda!” i va prémer una tecla. El seu tors continuava nu quan es va allunyar amb l'aparell per parlar a soles, a l'altre costat de l'envà separador. Quan va tornar, es va posar la samarreta i em va dir que me n'havia d'anar, que el seu pare era a punt d'arribar a casa.

Em va acompanyar fins a la porta i vam quedar que ens veuríem dos dies després, a l'assaig. En acabar podríem anar a prendre alguna cosa per Gràcia, sense que els altres ho sabessin.

Així ho vam fer. L'Eloi va estar particularment negatiu durant aquella sessió i no només va interrompre la Jose diverses vegades, sinó que va fer comentaris molt desafortunats sobre la seva manera de cantar, la seva manera de vestir, la seva manera compulsiva de fumar i la seva poca puntualitat habitual. La Jose es va limitar a mirar-lo fixament sense dir res. Després, quan en Pau va intercedir com feia sempre per treure les brases del foc i fer broma, la Jose em va mirar i va torçar el cap com dient “Ho veus? És el que et deia.”

La Jose i jo vam ser els primers en abandonar el local aquella tarda. Vam buscar una taula lliure en un bar de la plaça de la

Virreina i vam demanar dues coca-coles. No em venia de gust parlar de tot allò que havia passat durant l'assaig, però ella estava disposada a deixar l'Eloi com un drap brut. M'obligava a estar d'acord amb ella en tot el que deia i a secundar-la en les seves apreciacions sobre l'estupidesa, la fanfarroneria i la nul·la aptitud del meu company de grup a l'hora de sortir-se'n del que va anomenar "relacions socials".

—Com podeu consentir que estigui amb vosaltres un impresentable com aquest? Només perquè és amic d'en Pau? Si us plau, Hèctor! Aquest idiota enfonsarà el grup! Has sentit tot el que m'ha arribat a dir? Qui amb una mica de seny és capaç de parlar a una companya com ell ha fet avui amb mi?

—Ja t'he dit que l'Eloi té un punt estrany...

—Un punt estrany? A això n'hi dius tu un punt estrany? Aquest paio és un inútil, un cretí, un gelós. No té ni puta idea de com tractar la gent. Avui m'ha tocat a mi, però demà et tocarà a tu, Hèctor, o a qualsevol dels altres.

Mentre ella parlava, jo imaginava els seus pits blancs, els seus llavis calents fent pressió sobre els meus, la seva llengua veloç fregant-me les genives. El discurs exaltat de la Jose minvava de volum i la meva oïda només captava, en forma de record, l'espetec de la seva llengua sobre les meves dents, el fregadís de les meves mans obertes sobre els seus pits, el lliscar de la samarreta sobre la seva pell quan se la va treure, a l'habitació de casa seva. Com ho havia de fer per aconseguir una nova trobada d'aquell estil? On me l'havia d'endur?

—Sortim al carrer, Hèctor, que em ve de gust caminar mentre em faig un porro.

Vaig pagar les coca-coles a la barra i vam sortir. Vam estar fent voltes pel barri mentre ella malparlava de l'Eloi i es preparava el cigarret, i jo rumiava una solució al greu problema d'on

endur-me-la per acabar allò que havíem deixat a mitges. Al carrer Verdi es va aturar un moment per passar la llengua per la superfície engomada del paper de fumar. I aleshores, per darrere, se li va acostar un noi i li va tapar els ulls amb la mà.

—Qui sóc? —va preguntar el paio, fingint la veu.

La Jose, amb el cigarret a la mà, va començar a dir noms, morta de riure. El tipus era una mica més gran que nosaltres. Era un *pijo* com ella. L'acompanyaven dos nois i dues noies, que l'havien obeït quan ell els indicà, amb l'índex sobre els llavis, que no revelessin la seva identitat.

—Julio? —va preguntar finalment la Jose després de tres o quatre intents fallits.

La Jose es va girar tan bon punt el noi que havia estat identificat li va treure la mà dels ulls. Es van fondre en una abraçada amb riures, i el mateix va fer la Jose amb cada un dels nous. Un cop petonejades les galtes de la segona noia, la Jose va tornar a buscar refugi entre els braços d'en Julio.

—Què hi feu per aquí? —li va preguntar.

—Sortim del cine. Anàvem a buscar un lloc on picar alguna cosa. Us hi apunteu?

En Julio ho va preguntar en plural, però ni tan sols m'havia dirigit una mirada des que havia irromput en aquella nit que era la nostra. La resposta, per tant, fos quina fos, la donaria la Jose sense consultar-me.

—I per què no?

Els afegits no eren de Vallvidrera, com vaig suposar en un principi, sinó companys de l'institut. En Julio era amic del germà de la Jose, tres anys més gran que ella i capità de l'equip d'hoquei del Club de Polo de Barcelona. El germà de la Jose es deia Lucas i era el primer cop que sentia parlar d'ell: de fet, no sabia que la Jose tingués cap germà. Els altres encara anaven a l'ins-

titut on ella feia primer de batxillerat. Les noies em van besar quan la Jose va fer les presentacions. Els dos nois em van allargar la mà i l'anomenat Julio ni tan sols es va dignar a mirar-me. El paio em va caure malament des del principi, i més encara quan vam començar a caminar i va passar el braç al voltant del coll de la Jose. Una de les noies se'm va posar al costat i es va interessar per la meva faceta de bateria del grup. "Aquest és l'Hèctor, el bateria", havia anunciat la Jose.

Vam ocupar una taula en un local pakistanès a la plaça del Sol. No tenia gana, ni calés, ni putes ganes de passar la nit amb aquells *pijos*. Només veia com s'allunyava el moment de suggerir a la noia el cobrament de la segona part d'allò que em devia. Els seus amics van demanar menjar i beure i van riure feliços recordant anècdotes de gent i llocs que jo desconeixia. La Jose no va fer cap gest per integrar-me a la conversa, i per això vaig beure'm la cervesa en uns quants glops i de seguida em vaig aixecar.

—Jo aniré passant —vaig anunciar.

—Ja te'n vas? —em va preguntar la Jose.

En Julio estava cargolant un porro al seu costat i no va alçar els ulls. Els altres em van dir adéu, igual que va fer la Jose.

—Ens veiem a l'assaig —va afegir.

Em va doldre, és clar. Vaig pensar en l'Eloi i li vaig donar tota la raó: aquella paia no era un dels nostres. Cap amic s'hauria comportat com havia fet ella en una situació semblant. No ho sé, però alguna cosa visceral que em sorgia de dins em va impulsar a fer el que vaig fer, o millor dit, a dir el que vaig dir, quan ja tots m'havien acomiadat i havien tornat a la conversa que mantenien i jo esperava palplantat al costat de la taula.

—Doncs res, Jose, que ja tornarem a follar un altre dia a casa teva, com abans-d'ahir.

Aleshores tots es van girar. Primer em van mirar a mi, i després, quan jo em disposava a marxar, van mirar la Jose, que en aquell moment es duia el got de cervesa a la boca.

No havia fet tres passes quan li vaig sentir dir “torracollons de merda”. Ho va dir sense cridar, sense ràbia. Ho va dir com hauria dit “ignorant” o “mort de gana”. Ho va dir amb el menyspreu que utilitzen els de la seva classe per referir-se a algú d’una categoria inferior.

No em vaig girar. Vaig travessar la plaça i després vaig tornar a la dreta a la Travessera de Gràcia per anar a esperar el bus nocturn a la parada.